

„BLOEMENOORD”

(herinnering uit mijn kindertijd)

door

H. RIEMENS.

Een vroolijk gezellig huis in een mooi dorp. Een groot grasveld er voor met twee perken roode geraniums, een oprijlaan aan weerskanten, en op het zwarte hek met vergulde letters, de naam „Bloemenoord.”

Als het voorjaar werd en ik op school de maanden ging aftellen tot het vacantie zou zijn, dan zag ik dikwijls „Bloemenoord” al vóór me.

Wat 'n genot voor een stadskind om dáár te mogen logeeren, en dat jaar op jaar. Nooit was er een bezwaar bij onze lieve gastvrouw om haar vier Augustus-logéés te ontvangen; vier, d.i. mijn vader en moeder, mijn broertje en ik, ons geheele kleine gezin en, wat wel een bijzonderen zegen mag genoemd worden, nooit waren wij door ziekte verhinderd te komen, of konden wij door ziekte niet afgewacht worden.

Dat was een feest als wij aan 't station het rijtuig voor ons gereed vonden en Hendrik, de oude koetsier, ons met een vroolijk gezicht begroette. Juno, het dikke zwarte paard, draafde er even flink op los als altijd; 't was gewoonlijk avond, en hij rook den stal. Voorzichtig en langzaam zwenkte Hendrik de oprijlaan in, en even later stonden wij voor de deur, opzij van 't huis. Die vreugde van 't weerzien herinner ik me nog als gisteren; alles was even nieuw, en alles was toch ook zoo heerlijk „eender” als vroeger. Er was niets veranderd in huis, en allen waren er nog. *Wie waren die allen?*

Ten eerste onze gastvrouw, eene lange dame, heel niet jong meer, en altijd in 't zwart. Dus zeker iemand die heel somber keek en nooit lachte? O heden neen! Die lieve Mevrouw die weduwe was en zoo heel veel miste, keek *nooit* somber. Nergens heb ik zooveel gelachen en „hooren” lachen, als op „Bloemenoord.” Kwam 't omdat mijn lieve Ouders zooveel vreugde meebrachten? Of omdat de kinderen zoo blij waren over hun vacantie?

Of omdat allen hun best deden Mevrouw wat op te vroolijken? Ja, dat kwam er alles ook bij, maar er was nog meer. Mevrouw had ons allen *lief*, dat voelden wij, van 't oogenblik af dat wij binnenstapten, en 't was haar lust om alles te bedenken wat ons genoeg kon geven. Maar er was ook een onzichtbare band die ons verbond met haar en... den hemel, en dat was 't geloof in den Heer, bij Wien haar lieve man reeds veilig „tehuis” was en tot Wien zij ook eens hoopte te gaan.

Rijk waren de gesprekken over dat heerlijke Vaderhuis, en al begrepen wij kinderen niet alles, het maakte „Bloemenoord” nog mooier voor ons, want alle schoonheid hier op aarde is nog maar een klein deel van Gods heerlijkheid, dat wisten wij al toen wij heel klein waren en dat de liefde van den Heer nog veel grooter is dan die van de liefste menschen, en hoe zouden wij dan op „Bloemenoord” niet gelukkig geweest zijn?!

Behalve Mevrouw was er eene pleegdochter, eenige jaren ouder dan wij, maar die 't nooit vervelend vond om spelletjes met ons te doen. Als 't regende: Zeven-Zot, het Ganzenbord en Klok en Hamer, waar een groote zak pepernoten en paciencies (bestaan die nog?) voor gekocht werden, en bij mooi weer verveelde ons nooit het croquet spel in de tweede oprijlaan naast het huis.

Maar ik keer terug tot de bewoonsters. In de keuken woonden: Neeltje, de keukenprinses die alles even lekker klaarmaakte, en Gerarda die Grada genoemd werd en altijd even zanglustig was en gereed om grapjes met ons te maken. Dan waren er: „de gebroeders van Bloemenoord.” De eene broer zag bruin, de andere... *wit*, maar niet van ouderdom, hoor!

Het was een snoezig klein wit hondje, een half geschoren leeuwte, zoo zacht en lief als een klein kindje, en zoo elegant met zijn krulstaart en fijne lange haren als een dametje!

De geborduurde jurk van mijn bakerpop ging speciaal voor hem in den koffer mee, ook een wit mutsje stond hem schattig, en als

ik hem dan voorzichtig op mijn armen omkeerde nadat hij op zijn ruggetje liggend bewonderd was, dan leek het precies een klein meisje met lange vlasblonde haren. Maar o wee! als zijn staartje dan begon te kwispelen! Dat kon heelemaal niet voor een bakerkind! En neerzetten kon ik hem ook niet, dat begrijp je, dan zou de mooie jurk gauw gescheurd zijn!

Zijn grootere broer, de bruine Doggy ('t kleintje heette Tiny) was van een geheel ander soort. Eigenlijk was hij een vondeling, een echte straathond, die uit liefde in dit gastvrije huis was opgenomen, maar niemand had daar spijt van. Over wegloopen dacht onze Doggy allerminst, en jaloersch op zijn kleine broertje was hij ook niet. Zijn maag was wel veel groter, maar daar werd ook mee gerekend, en dat hij niet zoo langzaam en netjes at als Tiny, kon hij niet helpen want hij was in zijn prille jeugd niet fatsoenlijk opgevoed. Blaffen kon hij als de beste, en wat nog meer, denk je? Opzitten, pootjes geven, ja, dat deden beide, maar Doggy kon ook zoo mooi... wat? Zeg eens met heel hoog stemmetje: „wat kan hij mooi hui...len!” Nu, als je dat zeide, dan ging de kop omhoog en Doggy begon de grappigste geluiden te maken.

Of het nog een herinnering was uit een droevig verleden, of overgrootte muzikaliteit, die hem neiging gaf om piano en orgel ook te begeleiden, wie zal het zeggen? Maar het heeft ons kinderen, en de groote menschen óók wel, tranen doen lachen, en daar het Doggy's zenuwen verder geen kwaad scheen te doen, hebben wij hem wel eens méér laten „huilen” dan 't goede dier aange-naam was. Maar wij maakten nog meer pret met hem. Als wij hem als een echte jongen eens wilden laten hollen of springen, dan noemden wij een rijtje woorden op, die hem eenigszins buiten zichzelf brachten van verontwaardiging of speelschheid: Dogge, bogge, boggy, zóó begon het, en dan, -zoo vlug als pijlen die uit hun koker schieten: Poessies, kikkertjes, hontepontjes, beessieboel, man met de witte broek.... rrrutschum! Bij 't laatste woord draaiden wij onzen duim en wijsvinger om, wat voor Doggy de tafelschel beduidde die hij niet uit kon staan, en dat was 't knal-effect! Dan sprong hij een el van den grond, rende woest naar het raam waar hij „den man met de witte broek” (een schilder die dagelijks voorbijkwam) zocht te ontdekken, en vloog naar de deur om de poesjes en kikkertjes na te zitten. O wat 'n gekef,

'n gelach, 'n gejoel en 'n gedraaf was het dikwijls om die goede Mevrouw heen! En altijd lachte zij maar. Als 't heel bar liep dan riep ze: „Nou kinders vooruit, den tuin in,” en daar waren wij even goed voor te vinden.

's Morgens, als ik mijn zes naadjes gebreid had, en mijn piano-studies geoefend, dan begon mijn „wandeling” over 't erf.” Dan stak ik over naar Saartje, de dochter van Hendrik den koetsier,

en elken zomer waren er dan juist kleine poesjes geboren. Eerst zat ik bij Saartje een balletje te snoepen en honderd uit te vertellen, en dan ging zij voorzichtig een kippenloop op naar 't hooizoldertje, en kwam met de poesjes in haar schort terug. Eerst hield zij een toespraakje aan de moederpoes dat zij de kleintjes gauw terug zou brengen, want die werd wel eens heel kwaad, en als zij héél klein waren mocht ik ze ook niet meenemen.

Later wel, dan droeg ik ze naar 't priëel en liet ze met oude klosjes spelen. O wat moest ik oppassen dat er geen wegliep den grooten tuin in, of, erger nog, naar den weg toe. Maar 't was altijd weer een feest om ze te halen en 't liep altijd goed af. Behalve.... dien éénen keer, toen „de oude juffrouw”, iemand van 90 jaar, te logeeren was, en ook in 't priëel zat. O wee, de poesjes trokken aan de linten van haar kanten muts en sprongen

op haar schoot, op haar zijden schort! Wat kreeg ik toen knorren, en wat moest ik ze gauw weer wegbrengen!

In den achtertuin was nog een prieel, op een heuveltje dat „het Bergje van dominee Riemens” heette omdat mijn lieve vader er iederen morgen zat te studeeren. Twee groote boeken met verzen zijn dáár geheel bewerkt, en de pleegdochter van Mevrouw gaf eens een bord aan mijn vader waarop het prieel geschilderd staat, en dat wij nog dikwijls als presentiebordje gebruiken. De goede Doggy begeleidde mijn vader elken morgen naar het „Bergje” en bleef dan gezellig een poosje bij hem.

Als mijn broertje klaar was met zijn vacantiwerk gingen wij er samen op uit, natuurlijk vergezeld van de twee hondjes. Midden in 't dorp woonde onze vroegere keukenmeid, later de vrouw van onzen tuinman, in een keurig, net eigen huisje.

O wat waren wij graag bij Heintje! Ieder met een hond op den arm, (want Heintje had een kwaadaardige poes die 't op onze lievelingen gemunt had!) stapten wij omzichtig haar hekje binnen. Doggy vooral stevig omklemmende. „Is de weg veilig?” riepen wij hard. „Koesst, koesst,” hoorden wij Heintje al jagen, dan vloog er een deur in 't slot (de schuurdeur) Doggy bromde ingehouden en dan kwam Heintje's vriendelijk blozend gezicht te voorschijn: „Zóó kinderen, kom maar gerust binnen, hoor!”

Naast Heintje woonde een timmerman, en ieder jaar was het de groote wensch om een vuurtje te mogen stoken van de krullen uit zijn werkplaats.

„Wel Heintje, wat denk je, zou 't nog eens kunnen?” En altijd was 't antwoord: „wel zeker, dat zal hij best goed vinden 'k zal 't hem vandaag nog vragen.”

Op het steenen plaatsje, onder een afdak, stond een bank tegen den muur. Daar zat Heintje's oude vader en knikte ons vriendelijk toe. En daar speelden de vlammetjes zoo mooi door elkaar en telkens gooiden wij weer nieuwe krullen bij, 't leek ons een grootsch vuurwerk en... 't kon niets geen kwaad!

Een ander hoogtepunt was de pic-nic met Heintje op een eenzaam plekje in 't bosch. Er is niemand van jullie die dat niet „fijn” zou gevonden hebben, vooral als men broodjes en krentenbroodjes, frambozen en bessen te smullen heeft. En dan die geheimzinnige vijver, die op zichzelf al een sprookje geleek, want ik herinner me niet dat Heintje er een sprookje bij vertelde, en

toch was alles elken keer weer even sprookjesachtig. Ja, onze wandelingen in het bosch, onze sparappelbombardementen, onze rijtoeren in de mooie omstreken, daarvan zou ik nog veel kunnen vertellen maar dat zou te veel plaats nemen in „Vrij en Blij,” daarom eindig ik met jullie een even prettige vakantie te wenschen als ik vaak doorbracht op „Bloemenoord.”

KUNSTJES MET LUCIFERS.

Leg van 18 lucifers nevenstaande figuur. De vraag is, daarvan 3 lucifers weg te nemen, zóó, dat er 4 kwadraten overblijven.

Daartoe verwijdert men de twee middelste lucifers van de onderste rij en de eene die loodrecht op deze beide staat.

DE WANDELLENDE LUCIFERSDOOS.

Nadat de meespelenden zich in een kring, om de tafel bijv., hebben geplaatst, neemt een hunner het buitenste deel van een lucifersdoosje, waar het schuivende bakje is uitgenomen en klemt dat vast op zijn neus. Daarna keert hij zich tot zijn buurman rechts, die zijn neus in de tegenovergestelde opening steekt en zoo zonder dat een van beiden er met de handen mag aankomen het doosje overneemt. Deze keert zich nu eveneens naar zijn rechter buurman om op dezelfde wijze het doosje over te geven. Zoo wandelt het doosje een of meermalen heel den kring rond. Wie het van den neus laat vallen of er met de hand aankomt is verplicht om het pand in te lossen dat hij heeft moeten afstaan om verder mee te mogen spelen.